

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a Mgr. Martina Kříže v právní věci

žalobce: **Oživení, o.s.**, IČO: 67365353
sídlem Muchova 232/13, Praha 6

zastoupeného Mgr. Pavlem Černoousem, advokátem,
sídlem Lublaňská 398/18, Praha 2

proti

žalovanému: **České dráhy, a.s.**, IČO:70994226
sídlem Nábřeží L. Svobody 1222, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2015, čj. 3312/2015-025

takto:

- I.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2015, čj. 3312/2015-025, a ze dne 3. 8. 2015, čj. 3033/2015-025, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Pavla Černoouse, advokáta.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2015, čj. 3312/2015-025 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2015, čj. 3033/2015-025 (dále též „**Prvostupňové**

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Brunhoferová.

rozhodnutí⁶⁾). Prvostupňovým rozhodnutím žalovaný částečně odmítl žádost žalobce o poskytnutí informací podanou dne 27. 3. 2012 s odkazem na zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 106/1999 Sb.**“). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti Prvostupňovému rozhodnutí a naposledy uvedené rozhodnutí potvrdil.

II. Stručná rekapitulace průběhu správního řízení a rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

2. Žádostí podanou dne 27. 3. 2012 (dále jen „**Žádost o poskytnutí informací**“⁷⁾) žalobce požádal o poskytnutí následujících informací:

„1. informace o tom, jaké všechny smlouvy či dodatky ke smlouvám uzavřela společnost České dráhy, a. s. se společnostmi Masaryk Station Investment, a. s., IČO 271 642 33 a Masaryk Station Development, a. s., IČO 271 858 42, a to ve formátu: název smlouvy (dodatku smlouvy), datum uzavření smlouvy (dodatku smlouvy), identifikace smluvních stran, jméno osoby či osob, která/ které smlouvu (dodatek smlouvy) za každou smluvní stranu podepsala;

2. kopie všech smluv podle bodu 1. žádosti, včetně případných smluvních dodatků a příloh;

3. kopie stanoviska advokátní kanceláře Rychetský a Hlaváček k materiálu „Řešení lokality Praha – Masarykovo nádraží – prováděcí smlouvy“ z roku 2006, včetně případných dodatků a příloh“.

3. Rozhodnutím ze dne 3. 8. 2015, čj. 3033/2015-025, žalovaný rozhodl s odkazem na § 8a, § 8b, § 9 odst. 1, § 11 odst. 2 písm. a), § 14 odst. 5 písm. d), § 16a ve spojení s § 15 zákona č. 106/1999 Sb. o částečném odmítnutí žádosti, a to „z důvodu, že otázky směřují k poskytnutí informací a dokumentů z oblasti obchodního tajemství, ochrany osobních údajů a jde o informace vzniklé bez použití veřejných prostředků“.
4. Žalobce brojil proti Prvostupňovému rozhodnutí odvoláním ze dne 19. 8. 2015.
5. Napadeným rozhodnutím pak žalovaný zamítl odvolání žalobce proti Prvostupňovému rozhodnutí a toto rozhodnutí potvrdil. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí setrval na argumentaci uvedené v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí a uzavřel, že v posuzované věci byly dány důvody pro odmítnutí poskytnutí požadovaných informací ve smyslu § 9 odst. 1, § 11 odst. 2 písm. a) a § 8a zákona č. 106/1999 Sb. Argumentaci žalovaného v odůvodnění Napadeného rozhodnutí, jež obsahově odpovídá níže rekapitulovanému obsahu vyjádření žalovaného v podání ze dne 23. 2. 2016 (srov. část IV. tohoto rozsudku), soud pro přehlednost shrnuje v rámci vypořádání jednotlivých žalobních námitek v části VI. tohoto rozsudku.

III. Žaloba

6. Žalobce namítal, že žalovaný po několikaletých obstrukcích v důsledku vydání rozsudku zdejšího soudu ze dne 29. 5. 2015, čj. 9 A 272/2014 - 34, vydal Prvostupňové rozhodnutí, kterým opětovně (již pošesté) rozhodl o částečném odmítnutí žádosti žalobce o poskytnutí informací ze dne 27. 3. 2012. Informace požadované v bodě 1 žádosti poskytl žalovaný částečně, informace požadované v bodě 2 a 3 pak neposkytl vůbec. Napadeným rozhodnutím pak žalovaný zamítl odvolání žalobce a Prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
7. K závěrům, jimiž žalovaný odůvodnil odmítnutí poskytnutí informací z důvodu ochrany obchodního tajemství, žalobce namítal, že žalovaný pouze vyjmenovává zákonné znaky obchodního tajemství, nicméně není schopen řádně vysvětlit, v čem spatřuje jejich naplnění.

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Brunhoferová.

8. Žalobce s odkazem na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 9. 12. 2004, sp. zn. 7 A 118/2002 považoval za nepřijatelné, aby žalovaný na základě údajné ochrany obchodního tajemství odepřel poskytnout informace o obsahu celé smlouvy a dalších případných dokumentů. Pokud by některá z požadovaných smluv přece jen obsahovala určitou pasáž spadající pod ochranu z důvodu obchodního tajemství, jednalo by se pouze o konkrétní krátký úsek z celé smlouvy. V žádném případě však podle žalobce nelze takové ustanovení hledat ve smlouvě o budoucí kupní smlouvy, smlouvě nájemní či dokonce smlouvě o zřízení předkupního práva, která je uložena ve sbírce listin katastru nemovitostí. S odkazem na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2004, čj. 7 A 3/2002 - 46, žalobce namítal, že začernění předmětného chráněného údaje či krátké pasáže celé smlouvy je zcela způsobilé ochránit případné obchodní tajemství. Shodné závěry podle žalobce plynou z jím citované odborné literatury.
9. Žalobce přitom zdůraznil, že nehledě na výše uvedené se dle § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. ochrana obchodního tajemství nevztahuje na informace o rozsahu a příjemci veřejných prostředků, přičemž žalovaný (s ohledem na skutečnost, že jediným jeho akcionářem je Česká republika) nepochybně s veřejnými prostředky nakládá.
10. K závěrům, jimiž žalovaný odůvodnil odmítnutí poskytnutí informací z důvodu ochrany práv třetích osob ve smyslu § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., žalobce namítal, že smlouva je dvoustranný právní úkon a na vytváření jejího obsahu se tedy musel podílet i žalovaný a nikoli pouze třetí osoba, jak žalovaný tvrdí. Shodný závěr podle žalobce plyne z jím citované odborné literatury.
11. Žalobce rovněž namítl, že relevantní není ani tvrzení žalovaného, že požadované informace nelze žalobci poskytnout z důvodu ochrany osobních údajů. V žalobcem požadovaných smlouvách je totiž druhou smluvní stranou právnická osoba, jejíž údaje jsou veřejně dostupné v obchodním rejstříku. Dotčené smlouvy či ostatní dokumenty tak v žádném případě nemohou obsahovat jakékoli osobní údaje. Ochrana osobních údajů je nadto přiznána pouze fyzickým osobám.
12. Žalobce dále namítl, že není pravdou, jak žalovaný účelově tvrdí, že žalobcem pod bodem 1 žádosti požadované informace byly již poskytnuty. Informace byly poskytnuty toliko částečně ve formě tabulky, kde jsou uvedeny tyto údaje: název smlouvy, identifikace smluvních stran a datum uzavření smlouvy. V tabulce však nebyly poskytnuty žádné informace ohledně dodatků k uzavřeným smlouvám, přičemž žalobci nebyla poskytnuta ani informace, že žádné dodatky ke smlouvám uzavřeny nebyly. Žalobce nadále postrádal informace o uzavření dodatků a o osobách, které smlouvy a dodatky k nim uzavřely. Žalovaný nadto poskytl informace o názvech smluv nedbale. Žalobce měl za to, že název smluv bude v daných případech zcela jistě jiný. V tabulce přitom nebyly u shodně označených smluv uvedeny žádné rozlišovací údaje.
13. S ohledem na uvedené žalobce navrhoval, aby soud obě rozhodnutí žalovaného zrušil a žalovanému nařídil, aby do 15 dnů od právní moci rozsudku informace požadované žalobcem v žádosti ze dne 27. 3. 2012 poskytl.

IV. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 23. 2. 2016 rekapituloval předchozí průběh řízení. Konstatoval, že informace byly částečně poskytnuty ve formě tabulky. Odmítnutí podle žalovaného „*naplňuje všechny § 504 občanského zákoníku stanovené znaky obchodního tajemství*“. Ke znaku konkurenčně významné povahy skutečnosti žalovaný poznamenal, že v případě předání požadovaných informací žalobci by jejich vyjádření pravděpodobně zlepšilo podnikatelské postavení třetích osob. Ke znaku ocenitelnosti skutečností žalovaný uvedl, že požadované

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Brunhoferová.

informace mají hodnotu, která je tedy zpeněžitelná nebo jinak hospodářsky využitelná. Za naplněný považoval rovněž znak souvislosti skutečnosti s obchodním závodem. K běžné nedostupnosti skutečnosti v příslušných obchodních kruzích žalovaný uvedl, že „žadatel popř. jeho klient je osobou, která je potenciálním konkurentem nebo osobou, která by mu mohla takové skutečnosti sdělit“. Žalovaný konečně zdůraznil, že se v souladu s § 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, v rozhodném znění (dále jen „občanský zákoník“), rozhodl požadované informace utajit vcelku, tj. nevydat je žadateli. Z relevantních doktrinárních závěrů podle žalovaného plyne, že občanský zákoník počítá s tím, že je na vůli podnikatele, zda některé skutečnosti budou či nebudou obchodním tajemstvím, a který rozhoduje o tom, zda bude určité skutečnosti utajovat a zajišťovat jejich utajení. Ochrana je podle těchto doktrinárních závěrů dle přesvědčení žalobce neformální. V této souvislosti žalovaný poukázal na závěry vyslovené v rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 3478/2010 či v nálezů Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2002, sp. zn. III. ÚS 156/02.

15. Žalovaný dále upozornil na čl. 2 návrhu směrnice o ochraně nezveřejněného know-how a obchodních informací a zdůraznil, že je povinen jednat jako řádný hospodář, tedy efektivně a hospodárně vynakládat své prostředky, s čímž souvisí i odpovídající utajení veškerých konkurenčně významných skutečností.
16. K argumentaci § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. žalovaný konstatoval, že jde o ochranu takových informací, které se do dispozice povinného subjektu dostaly na základě volního jednání třetích osob, které nebyly povinny předmětné informace sdělovat a k jejich poskytnutí nedaly souhlas. Společnost Masaryk Station Development, a.s. přitom sdělila žalovanému k předmětné žádosti žalobce o poskytnutí informací zásadní nesouhlas k poskytnutí důvěrných informací týkajících se obchodního tajemství jakékoli třetí straně s tím, že obsah smluvní dokumentace naplňuje veškeré znaky obchodního tajemství podle § 504 občanského zákoníku.

V. Replika žalobce, další podání účastníků

17. Žalobce v replice ze dne 4. 5. 2016 doplnil, že argumentace pouhým návrhem směrnice týkající se obchodního tajemství je irelevantní.
18. Žalovaný dále podáním ze dne 29. 9. 2017 doplnil své vyjádření o argumentaci reagující na nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1146/16, a popisoval důvody, pro které ve světle předmětného rozhodnutí nelze žalovaného nadále považovat za povinný subjekt podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb.
19. Žalobce v reakci na uvedené podání ve vyjádření ze dne 20. 10. 2017 popisoval důvody, pro které je přesvědčen, že je naposledy uvedený závěr žalovaného stran nenaplnění znaků veřejné instituce nesprávný.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

20. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, když byly pro takový postup dány předpoklady stanovené v § 76 odst. 1 s. ř. s. Účastníci řízení ostatně s rozhodnutím ve věci bez jednání rovněž výslovně souhlasili. Soud nepřistoupil k provedení žalovaným navrhovaných důkazů, neboť by jejich provedení na závěrech soudu nemohlo ničeho změnit.

21. Městský soud v Praze úvodem připomíná, že se správní soudy v minulosti opakovaně zabývaly otázkami souvisejícími s postupem žalovaného ve vztahu k Žádosti o poskytnutí informací podané žalobcem dne 27. 3. 2012. Rozsudkem zdejšího soudu ze dne 29. 5. 2015, čj. 9 A 272/2014 - 34, přitom bylo žalovanému uloženo vydat do 15 dnů od právní moci rozsudku rozhodnutí o odvolání žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2013, čj. 57403/2013-025, jímž žalovaný jako povinný subjekt popáté (sic!) rozhodl o částečném odmítnutí informací požadovaných v předmětné žádosti žalobce. Zdejší soud přitom na tomto místě pro větší stručnost odkazuje na odůvodnění naposledy označeného rozsudku, v němž byl přehledně rekapitulován dosavadní průběh řízení týkající se předmětné Žádosti o poskytnutí informací včetně navazujícího soudního přezkumu. V odůvodnění předmětného rozhodnutí přitom zdejší soud mj. popsal i prostředky ochrany vyplývající pro případ zneužívajícího postupu žalovaného z rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2013, čj. 7 As 4/2013 - 81, či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, čj. 8 As 55/2012 - 62).
22. Jak vyplývá z odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí i z odůvodnění Napadeného rozhodnutí, žalovaný v návaznosti na závěry vyslovené ve shora označeném rozsudku zdejšího soudu ze dne čj. 9 A 272/2014 - 34, rozhodnutím ze dne 23. 7. 2015 vyhověl odvolání žalobce a zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2013, čj. 57403/2013-025. Následně žalovaný přistoupil k vydání rozhodnutí nového (tedy v pořadí již šestého) rozhodnutí o částečném odmítnutí Žádosti o poskytnutí informací, proti němuž žalobce brojil odvoláním, o němž bylo rozhodnuto Napadeným rozhodnutím. Proti naposledy uvedeným rozhodnutím přitom žalobce brojí žalobou podanou v této věci.
23. Městský soud v Praze s ohledem na argumentaci obsaženou v doplnění vyjádření žalovaného především zkoumal, zda lze i přes recentní judikatorní vývoj žalovaného nadále považovat za povinný subjekt podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., jak plyne z rozsudků zdejšího soudu ze dne 10. 2. 2010, čj. 5 Ca 24/2008 - 44, ze dne 11. 11. 2010, čj. 10 Ca 117/2009 - 71, ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, čj. 9 As 48/2011 - 129.
24. Posouzení této právní otázky je přitom se zřetelem k ustálené rozhodovací praxi klíčové pro další postup soudu. Judikatura totiž v této souvislosti dovodila, že dospěl-li by soud k závěru, že oslovený povinným subjektem podle zákona č. 106/1999 Sb. nebyl, žalobu by musel odmítnout, byť by tak mohl učinit (v daném případě poněkud nezvykle) až poté, kdy by postavení povinného subjektu z pohledu zákona č. 106/1999 Sb. vyhodnotil hmotněprávně. Bez odpovědi na tuto otázku však není postaveno najisto, zda je vůbec dána pravomoc soudů ve správním soudnictví (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2015, čj. 6 As 115/2014 - 34, ze dne 4. 12. 2014, čj. 9 As 56/2014 - 28, ze dne 30. 5. 2007, čj. 3 As 50/2006 - 68, či ze dne 15. 12. 2005, čj. 1 As 41/2004 - 56, č. 811/2006 Sb. NSS).
25. Žalovaný v doplnění vyjádření k žalobě namítl, že jej ve světle závěrů vyslovených Ústavním soudem v nálezu ze dne 20. 6. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1146/16, nelze nadále považovat za povinný subjekt podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb.
26. Zdejší soud v této souvislosti připomíná, že podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. platí, že *„povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce“*.
27. Podle odstavce 2 uvedeného ustanovení pak platí, že *„povinnými subjekty jsou dále ty subjekty, kterým zákon svěřil rozhodování o právech, právech chráněných zájmech nebo povinnostech fyzických nebo právnických osob v oblasti veřejné správy, a to pouze v rozsahu této jejich rozhodovací činnosti“*.

28. Ze závěrů vyslovených v rozsudcích zdejšího soudu ze dne 10. 2. 2010, čj. 5 Ca 24/2008 - 44, ze dne 11. 11. 2010, čj. 10 Ca 117/2009 - 71 ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, čj. 9 As 48/2011 - 129, vyplývá, že žalovaný byl založen a vznikl na základě zákona, jeho zřizovatelem a jediným akcionářem je stát, který se zásadním způsobem podílí na vytváření jeho orgánů a vykonává nad jeho činností dohled. Žalovaný poskytuje veřejné služby (železniční dopravu), byl zřízen převážně za veřejným účelem. Ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06, N 10/44 SbNU 129, č. 10/2007 Sb. ÚS, ve věci státního podniku Letiště Praha, tedy zcela jednoznačně převažují znaky svědčící o veřejné povaze tohoto subjektu, jde proto o veřejnou instituci a tedy i povinný subjekt ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb.
29. Argumentuje-li nyní žalovaný, že tyto závěry byly revidovány v důsledku právního názoru vyjádřeného v nálezu Ústavního soudu ve věci společnosti ČEZ, a.s. ze dne 20. 6. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1146/16, nemohl mu zdejší soud přisvědčit.
30. Městský soud v Praze především zdůrazňuje, že Ústavní soud v označeném nálezu posuzoval situaci odlišného subjektu, a to společnosti ČEZ, a.s. Tyto závěry nejen že konkrétně nepolemizují se závěry vyslovenými správními soudy k povaze žalobce jako veřejné instituce, ale lze z nich dokonce dovodit, že je nelze uplatnit ve vztahu k takové obchodní korporaci, v níž je stát, územně samosprávný celek či jiný povinný subjekt podle zákona č. 106/1999 Sb. jejím jediným společníkem, případně pokud se všichni její společníci sestávají z těchto subjektů (srov. bod 71 odůvodnění předmětného nálezu), nadto za situace, kdy byla taková obchodní korporace zřízena zákonem.
31. I po vydání předmětného nálezu je třeba žalovaného nadevší pochybnost nadále považovat za povinný subjekt ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Žalovaný byl založen zákonem a jeho jediným akcionářem je Česká republika, která svá akcionářská práva vykonává prostřednictvím Ministerstva dopravy. Žalobce přitom správně poukazuje na to, že žalovaný splňuje i další, v předchozí rozhodovací praxi ne zcela akcentovaný znak veřejné instituce. V tomto směru zdejší soud poukazuje na závěry vyslovené Ústavním soudem v předmětném nálezu, podle nichž je „*zřejmé, že výbrada zákona pro ukládání povinností jednotlivcům podle čl. 4 odst. 1 Listiny se v plné míře vztahuje i na obchodní společnosti, pro něž je pojem „veřejné instituce“ zcela neurčitým. Podřazení určité obchodní společnosti pod tento pojem by – při jeho současném zákonném vymezení – bylo možné jen v případě, že by tato naplňovala definiční znaky veřejné instituce a současně by veškeré právní následky spojené s tímto jejím postavením šly výlučně „k tíži“ veřejné moci. Muselo by tedy jít o případ subjektu, jehož postavení by bylo – co do podstaty – stejné bez ohledu na to, zda má formu obchodní společnosti, nebo některé z právnických osob veřejného práva. Jako příklad lze uvést akciovou společnost, jež byla zřízena zvláštním zákonem, kterým se řídí i její činnost, a jejímž jediným vlastníkem je stát...*“ (srov. bod 70 nálezu Ústavního soudu ze dne 20. 6. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1146/16).
32. Městský soud v Praze tedy nepřehlédl závěry Ústavního soudu vyslovené ve věci společnosti ČEZ, a.s., kde Ústavní soud kritizoval interpretační posun v rozhodnutí, v němž Nejvyšší správní soud považoval efektivní ovládnutí akciové společnosti státem za nejvýznamnější kritérium pro podřazení tohoto soukromoprávního subjektu pod pojem veřejná instituce. Je však nutno zdůraznit, že se Ústavní soud v předmětném nálezu toliko neztotožnil se závěrem Nejvyššího správního soudu, že kritéria popsána Ústavním soudem v nálezu sp. zn. I. ÚS 260/06 sice nebyla vývojem judikatury překonána, nicméně je lze ve vztahu k tomuto kritériu považovat za kritéria vedlejší.
33. I nadále tak je třeba podle přesvědčení zdejšího soudu při podřazení určitého subjektu pod pojem veřejné instituce ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. vycházet především z nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 260/06, kde Ústavní soud vymezil znaky, které považuje v tomto směru za určující.

Městský soud v Praze přitom připomíná, že ve smyslu závěrů citovaného nálezu Ústavního soudu je třeba zkoumat především

a) způsob vzniku (zániku) instituce (z pohledu přítomnosti či nepřítomnosti soukromoprávního úkonu),

b) hledisko osoby zřizovatele (z pohledu toho, zda je zřizovatelem instituce jako takové stát či nikoli; pokud ano, jedná se o znak vlastní veřejné instituci),

c) subjekt vytvářející jednotlivé orgány instituce (z toho pohledu, zda dochází ke kreaci orgánů státem či nikoli; jestliže ano, jde o charakteristický rys pro veřejnou instituci),

d) existence či neexistence státního dohledu nad činností instituce (existence státního dohledu je přitom typická pro veřejnou instituci) a

e) veřejný nebo soukromý účel instituce (veřejný účel je typickým znakem veřejné instituce).

34. Platí přitom, že rozhodující pro kvalifikaci instituce jako veřejné či soukromé je, které aspekty převažují.
35. Se zřetelem k uvedenému zdejší soud uzavírá, že pro účely podřazení osoby žalovaného pod pojem veřejné instituce, resp. povinného subjektu je třeba nadále (i po vydání nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1146/16) vyjít především ze závěrů vyslovených v rozsudcích zdejšího soudu ze dne 10. 2. 2010, čj. 5 Ca 24/2008 - 44, ze dne 11. 11. 2010, čj. 10 Ca 117/2009 - 71 ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, čj. 9 As 48/2011 - 129, podle nichž je žalovaný povinen poskytovat informace v režimu zákona č. 106/1999 Sb., neboť v jeho případě jednoznačně převažují znaky svědčící o veřejné povaze tohoto subjektu, a jde proto o veřejnou instituci a tedy i povinný subjekt ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Shora označená východiska popsána Ústavním soudem v rozhodnutí ve věci ČEZ, a.s. pak tento závěr z popsanych důvodů dále podporují.
36. Zdejší soud proto přistoupil k posouzení důvodnosti uplatněných žalobních námitek.
37. Žalobce především namítal, že žalovaný postupoval nezákonně, když s poukazem na obchodní tajemství paušálně odmítl poskytnout požadované informace, aniž by v případě, kdy by některé části smlouvy skutečně naplňovaly znaky obchodního tajemství (což žalobce popíral), takové údaje konkrétně identifikoval a v textu dokumentů, které by k žádosti žalobce poskytl, tyto údaje znečitelnil. Žalobce v tomto směru poukazyval na konkrétní doktrinální a judikatorní závěry, které jeho stanovisko podporují. Rovněž nad rámec uvedeného namítl, že se dle § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. ochrana obchodního tajemství nevztahuje na informace o rozsahu a příjemci veřejných prostředků, s nimiž žalovaný nakládá.
38. Městský soud v Praze s ohledem na níže uvedené důvody shledal předmětné námitky žalobce důvodnými.
39. Zdejší soud především připomíná, že podle § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. platí, že „*pokud je požadovaná informace obchodním tajemstvím, povinný subjekt ji neposkytne*“. V poznámce pod čarou přitom tato právní norma odkazuje na § 17 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, v rozhodném znění (dále jen „**obchodní zákoník**“).
40. Podle § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. pak platí, že „*při poskytování informace, která se týká používání veřejných prostředků, se nepovažuje poskytnutí informace o rozsahu a příjemci těchto prostředků za porušení obchodního tajemství*“.

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Brunhoferová.

41. Pojmové znaky obchodního tajemství, dříve vyplývající právě z § 17 obchodního zákoníku, na něž předmětné ustanovení zákona č. 106/1999 Sb. odkazuje, jsou dnes upraveny v § 504 občanského zákoníku, podle něhož „*obchodní tajemství tvoří konkurenčně významné, určitelné, ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné skutečnosti, které souvisejí se závodem a jejichž vlastníke zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení*“.
42. Správní soudy se v minulosti postupem povinných subjektů v souvislosti s poskytováním informací, u nichž je zvažováno, zda mohou být obchodním tajemstvím, opakovaně zabývaly. Formulovaly přitom standardy, při jejich dodržení je možné v určitých případech informace požadované žadateli v režimu zákona č. 106/1999 Sb. odmítnout s odkazem na § 9 tohoto zákona s tím, že požadované informace představují obchodní tajemství.
43. Podle ustálené judikatury správních soudů k problematice poskytování informací obsahujících obchodní tajemství je pojem obchodního tajemství tvořen několika kumulativními znaky (konkurenční významnost, určitelnost, ocenitelnost, běžná nedostupnost v příslušných obchodních kruzích, souvislost s obchodním závodem, odpovídající zajišťování utajení daných skutečností tvořících obchodní tajemství). Pokud povinný subjekt zamýšlí § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. aplikovat a odmítnout na jeho základě žádost o informace, je povinen se s existencí a povahou těchto znaků odpovídajícím způsobem vypořádat v odůvodnění rozhodnutí o odmítnutí (části) žádosti o informace. Proto závěr povinného subjektu o odmítnutí žádosti z důvodu omezení práva na informace spočívajícího v tom, že požadovaná informace je obchodním tajemstvím, musí být v rozhodnutí povinného subjektu náležitě zdůvodněn. Zdejší soud na tomto místě pro větší stručnost odkazuje na závěry vyslovené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, čj. 7 As 24/2007 - 106, ze dne 9. 12. 2004, čj. 7 A 118/2002 - 37, publ. pod č. 654/2005 Sb. NSS, či v rozsudku zdejšího soudu ze dne 30. 7. 2013, čj. 11 A 90/2012 - 39.
44. Správní soudy ve své konstantní rozhodovací praxi k této otázce akcentují význam přezkoumatelného odůvodnění rozhodnutí o (částečném) odmítnutí žádosti o poskytnutí informací. Zdůrazňují, že má-li rozhodnutí dostát požadavkům kladeným § 68 odst. 3 správního řádu a navazující judikaturou na přezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu, musí povinný subjekt podrobně a vyčerpávajícím způsobem odůvodnit, jaké informace obsažené v požadovaném (a plně nebo částečně odepřeném) dokumentu považuje za obchodní tajemství a uplatňuje u nich ochranu ve smyslu komentovaného ustanovení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2007, čj. 2 As 27/2007 - 87 a ze dne 27. 3. 2008, čj. 7 As 24/2007 - 106).
45. Povinný subjekt tedy musí v odůvodnění svého rozhodnutí ve vztahu ke každé odepřené informaci (tyto informace je přitom třeba vymezit typově, např. jako údaje o technologickém postupu, údaje o klientské základně apod.) objasnit, v čem spatřuje naplnění všech znaků legální definice obchodního tajemství k takové typově vymezené informaci. Odůvodnění pak jistě nelze formulovat pouhým paušálním odkazem na ustanovení § 504 občanského zákoníku. Z hlediska přezkoumatelnosti závěrů povinného subjektu soudem je proto naprosto nepostačující, jestliže povinný subjekt v rozhodnutí o odmítnutí žádosti toliko konstatuje existenci obchodního tajemství bránícího poskytnutí požadovaných informací, aniž blíže zdůvodní, na základě jakých zjištění tento závěr učinil. Obdobně neobstojí pouhé konstatování, že určitý podnikatel (v praxi nejčastěji druhá smluvní strana odepřené obchodní smlouvy) určité skutečnosti ve smlouvě (event. celou smlouvu) označil jako obchodní tajemství. Takové smluvní ujednání by totiž mohlo být chápáno nanejvýš jako naplnění „subjektivních“ pojmových znaků obchodního tajemství (shodně srov. *Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016*).

46. Zdejší soud je pak nucen se vším důrazem přisvědčit žalobci, že z ustálené rozhodovací praxe správních soudů i relevantních doktrinálních závěrů k problematice poskytování informací obsahujících obchodní tajemství nadevší pochybnost vyplývá, že obchodním tajemstvím mohou být pouze „skutečnosti“, tj. ve smyslu § 3 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. „informace“, vykazující pojmové znaky obchodního tajemství. Jinak řečeno, předmětem ochrany obchodního tajemství ve smyslu ustanovení § 9 odst. 1 tohoto zákona zásadně není určitý dokument (např. smlouva) jako celek, nýbrž toliko skutečnosti (informace) ve smlouvě uvedené, které splňují pojmové definiční znaky stanovené zákonem. Tento závěr jednoznačně plyne např. z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2007, čj. 2 As 27/2007 - 87, a ze dne 31. 7. 2006, čj. A 2/2003 - 73, publ. pod 1469/2008 Sb. NSS.

47. Ke shodným závěrům dospívají i autoři relevantních doktrinálních závěrů, podle nichž „*v naprosté většině případů bude skutečnost taková, že pouze určitá část (části) požadovaného dokumentu bude obsahovat informace, které bude možno legitimně považovat (a chránit) jako obchodní tajemství. Tato skutečnost pro aplikační praxi povinných subjektů znamená, že je-li žádána kopie určitého dokumentu (typicky smlouvy), zásadně nelze odmítnout poskytnutí (celé) této kopie jen proto, že dotčený dokument obsahuje některé skutečnosti vykazující znaky obchodního tajemství. Povinný subjekt se musí v takovém případě vždy jednotlivě zabývat každým údajem (skupinou údajů) ve smlouvě obsaženým a u každého z nich individuálně posoudit, zda splňuje znaky obchodního tajemství; pouze v kladném případě lze ve vztahu k takto určeným údajům uplatnit ochranu dle komentovaného ustanovení. Povinný subjekt bude proto muset vydat kopii (event. doslovné opisy) všech částí smlouvy, které – jako obchodní tajemství – chráněny nejsou.*

To konkrétně znamená, že povinný subjekt s využitím § 12 (...) poskytne kopii požadovaného dokumentu, v níž anonymizuje ty jeho části, které mají povahu obchodního tajemství, a současně vydá rozhodnutí o ústečném odmítnutí žádosti o poskytnutí informace podle § 15 odst. 1 z důvodu ochrany obchodního tajemství“ (srov. Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016).

48. Jak přitom v podané žalobě správně upozornil žalobce, Nejvyšší správní soud v tomto směru jednoznačně připouští, že „*údajům je poskytnuta dostatečná ochrana již jejich znečitelněním v autentickém textu“* (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2004, čj. 7 A 3/2002 - 46).

49. Posledním, ale neméně významným judikatorním požadavkem ve vztahu k problematice poskytování informací obsahujících obchodní tajemství, je pak reflexe pravidel vyplývajících z § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. Z ustálené rozhodovací praxe vyplývá, že není možné, aby bylo odepřeno poskytnutí informací o celém obsahu uvedené smlouvy s odkazem na ochranu obchodního tajemství podle § 9 zákona č. 106/1999 Sb. I kdyby veškeré údaje naplňovaly všechny znaky obchodního tajemství ve smyslu shora uvedených ustanovení soukromoprávních předpisů, není možné opomenout § 9 odst. 2 zákona, z něhož vyplývá, že z tohoto důvodu nemohou povinné subjekty odepřít poskytnutí takových informací, které se týkají rozsahu používání prostředků z veřejných rozpočtů a identity jejich příjemce. Pro případ úplatných smluv přitom správní soudy explicitně judikují, že žadateli nelze v žádném případě odepřít informaci o ceně, která bude hrazena z těchto rozpočtů. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 12. 2004, čj. 7 A 118/2002 - 37, publ. pod č. 654/2005 Sb. NSS, „*smyslem úpravy § 9 odst. 2 zákona je umožnit veřejnou kontrolu hospodaření s veřejnými prostředky. Jelikož samotná informace o ceně nevypovídá o tomto způsobu hospodaření, je nutné společně s ní vždy poskytnout alespoň rámcovou informaci o předmětu plnění, za něž se cena poskytuje. Přípustná míra „rámcovosti“ pak vychází právě z toho, zda je možné posoudit hospodárnost využití veřejných prostředků. Jelikož se v daném případě jednalo o smlouvu o dílo, která je pojmově úplatná, znamenalo přinejmenším neposkytnutí informací o výši ceny a předmětu smlouvy porušení zákona o svobodném přístupu k informacím. Povinný subjekt musí posoudit jednotlivé požadované informace s ohledem na přípustnost jejich poskytnutí a je povinen poskytnout veškeré požadované informace, u kterých není*

zřejmé, že tomu brání ustanovení zákona. Protože tak žalovaný neučinil, porušil vydáním napadeného rozhodnutí § 4 ve spojení s § 9 odst. 2 zákona“.

50. Na základě výše uvedených judikatorních východisek je třeba uzavřít, že postup žalovaného, který paušálně odmítl poskytnout požadované informace v podobě smluv, dodatků a příloh k nim s poukazem na obchodní tajemství, nemůže obstát.
51. Žalovaný byl zcela jednoznačně povinen jednotlivě posoudit všechny smlouvy, dodatky a přílohy k nim požadované v bodě 1 a 2 Žádosti o poskytnutí informací, popř. takto uvážit i o dokumentu požadovaném pod bodem 3 žádosti, pokud snad jeho poskytnutí odepřel s poukazem na obchodní tajemství (k tomu srov. rovněž dále).
52. Bylo na žalovaném, aby v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí, resp. Napadeného rozhodnutí ve vztahu ke každému konkrétnímu takto požadovanému a odepřenému dokumentu (smlouvě, dodatku, příloze) alespoň typově vymezil informace, u nichž by posléze objasnil, v jakých konkrétních skutečnostech spatřuje naplnění všech znaků legální definice obchodního tajemství.
53. Jak bylo odůvodněno výše, z hlediska konstantní rozhodovací praxí správních soudů traktovaných standardů přezkoumatelnosti odůvodnění rozhodnutí správního orgánu je zcela nepřijatelné, pokud žalovaný v Prvostupňovém rozhodnutí i Napadeném rozhodnutí toliko konstatoval existenci obchodního tajemství bránícího poskytnutí požadovaných informací, aniž blíže v souladu se shora popsányými mantinely ve vztahu ke specifikovaným typovým informacím zdůvodnil, na základě jakých konkrétních úvah k takovému závěru dospěl.
54. Žalovaný se v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí i odůvodnění Napadeného rozhodnutí *de facto* omezil na pouhou rekapitulaci zákonných znaků obchodního tajemství. Pokud k těmto zákonným znakům uvedl na str. 4 a 5 Napadeného rozhodnutí, resp. na str. 4 a 5 Prvostupňového rozhodnutí výše v rámci shrnutí obsahu správního spisu rekapitulované poznámky, jednalo se toliko o obecné a paušální závěry, z nichž není nikterak zřejmé, zda a jak se povinný subjekt naplněním těchto znaků ve vztahu ke všem Žadostím o poskytnutí informací dotčeným skutečností, resp. typovým informacím zabýval.
55. Na uvedených závěrech přitom nebyla způsobilá ničeho změnit ani argumentace žalovaného návrhem směrnice týkající se ochrany obchodního tajemství. Žalobcem uvedené skutečnosti nikterak nerelativizují a nezpochybnují shora popsaná judikatorní východiska aplikace § 9 zákona č. 106/1999 Sb. povinnými subjekty, od nichž žalovaný v posuzované věci při vydání Prvostupňového rozhodnutí a Napadeného rozhodnutí nepřipustně odhlédl.
56. Zdůrazňoval-li pak žalovaný v obou rozhodnutích význam nesouhlasu smluvního partnera se zveřejněním informací v podobě smluv a dodatků k nim, nemohl zdejší soud než s odkazem na shora popsaná východiska zdůraznit, že skutečnost, že druhá smluvní strana odepřené obchodní smlouvy určité skutečnosti označí jako obchodní tajemství, ještě nepostačuje pro závěr o naplnění všech kumulativních znaků obchodního tajemství a tedy i zprostředkovaně pro závěr o odepření poskytnutí informace podle § 9 zákona č. 106/1999 Sb. Zdejší soud nadto nepřehlédl, že závěr o postoji smluvního partnera nemá oporu ve správním spisu, jehož součástí je toliko nepodepsané prohlášení společnosti Masaryk Station Development, a.s. datované dnem 25. 6. 2012 (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2004, čj. 6 A 136/2002 - 35).
57. Se žalobcem je třeba konečně souhlasit v tom, že i kdyby snad žalovaný všem výše popsaným standardům dostál, bylo by mu nezbytné, než z požadovaných informací poskytnout alespoň ty

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Brunhoferová.

informace, jež spadají do množiny informací o rozsahu a příjemci veřejných prostředků ve smyslu § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. (srov. výše).

58. Napadené rozhodnutí i Prvostupňové rozhodnutí tak jsou podle přesvědčení zdejšího soudu s ohledem na shora popsaná východiska plynoucí z ustálené rozhodovací praxe správních soudů nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Se zřetelem k tomu, že žalovaný předmětné smlouvy, dodatky a přílohy k nim neučinil součástí správního spisu, jsou jeho rozhodnutí nadto nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů skutkových. Správní soudy totiž v tomto směru ustáleně judikují, že podmínkou přezkoumatelnosti rozhodnutí o odepření poskytnutí informací je rovněž to, že správní soud má k dispozici kompletní správní spis, tedy včetně informací, u nichž povinný subjekt uplatnil zákonnou ochranu, neboť bez jejich znalosti sotva bude způsobilý posoudit případné důvody pro neposkytnutí informace (srov. v této souvislosti např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2013, čj. 2 As 66/2013 - 25).
59. Nad rámec uvedeného Městský soud v Praze doplňuje, že z odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí ani z odůvodnění Napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda se ochrana obchodního tajemství týkala jen žalobcem v Žádosti o poskytnutí informací požadovaných smluv, dodatků a příloh k nim, nebo zda poukazem na § 9 zákona č. 106/1999 Sb. odůvodňoval žalovaný jako povinný subjekt odepření i v bodě 3 Žádosti o poskytnutí informací požadovaného dokumentu. Rovněž tato vada zatěžuje rozhodnutí žalovaného vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.
60. Žalovanému je třeba pro úplnost vytknout též porušení ustanovení § 15 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. V dané věci nebylo žalobcově žádosti vyhověno z důvodu ochrany obchodního tajemství podle § 9 tohoto zákona, a proto měl žalovaný v odůvodnění rozhodnutí výslovně uvést, kdo vykonává právo k tomuto obchodnímu tajemství. Jakkoli lze z obsahu odůvodnění Napadeného rozhodnutí předpokládat, kdo takovou osobou je, bylo na žalovaném, aby tuto skutečnost výslovně v Prvostupňovém rozhodnutí specifikoval.
61. Městský soud v Praze se dále se žalobcem ztotožnil v tom, že žalovaný nesprávně uzavřel, že požadavku uvedenému v bodě 1 Žádosti o poskytnutí informace vyhověl v žalobcem požadovaném rozsahu, když mu poskytl údaje ve formě tabulky obsažené v odůvodnění Prvostupňového i Napadeného rozhodnutí. Zdejší soud sdílí přesvědčení žalobce, že žalobci nebyly poskytnuty informace k dodatkům a k přílohám k předmětným smlouvám ani informace o tom, že by žádné takové dodatky a přílohy neexistovaly. Žalobci rovněž nebyly poskytnuty informace požadované pod bodem 1 Žádosti o poskytnutí informací v části požadující identifikaci osob, které smlouvy a dodatky za smluvní strany uzavřely. S ohledem na shora uvedené pak soud nemohl přezkoumat důvodnost námitek žalobce, podle nichž nebyla žalobci žalovaným sdělena přesná označení jednotlivých uzavřených smluv.
62. Zdejší soud se dále zabýval žalobními námitkami poukazujícími na nezákonný postup žalovaného, který odepření informací odůvodnil rovněž poukazem na ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., podle něhož „*povinný subjekt informaci neposkytne, pokud jde o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou, již takovouto povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí*“.
63. Městský soud v Praze především zdůrazňuje, že žalovaný v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí ani v odůvodnění Napadeného rozhodnutí neuvedl, zda tento důvod odepření informací aplikoval k informacím požadovaným v bodech 1 a 2 Žádosti o poskytnutí informací (smlouvy, dodatky, přílohy) nebo tento důvod vztahoval toliko k informaci požadované pod bodem 3 této žádosti (stanovisko advokátní kanceláře). I v tomto ohledu tak žalovaný zatížil obě rozhodnutí vadou, pro kterou rozhodnutí nemohla obstát.

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Brunhoferová.

64. Pokud snad žalovaný spatřoval v uvedeném pravidlu vyplývajícím z § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. zákonný důvod pro odepření poskytnutí požadovaných smluv, dodatků a příloh k nim, nemohl zdejší soud než žalobci přitakat, že takový závěr nemůže obstát.
65. Zdejší soud připomíná, že správní soudy k uvedenému zákonnému důvodu odmítnutí poskytnutí informací v minulosti opakovaně judikovaly, že účelem omezení práva na informace je v daném případě ochrana práv a svobod druhých, resp. třetích osob, které samy o sobě povinným subjektem podle zákona č. 106/1999 Sb. nejsou a předmětné informace povinnému subjektu sdělily dobrovolně. Jinými slovy, jde o ochranu takových informací, které se do dispozice povinného subjektu dostaly na základě volního jednání třetích osob, které nebyly povinny předmětné informace sdělovat a k jejich poskytnutí nedaly souhlas (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 10. 2014, čj. 30 A 104/2012 - 50, publ. pod č. 3186/2015 Sb. NSS).
66. Nejvyšší správní soud k uvedenému ustáleně judikuje, že „z § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona lze dovodit tři možné varianty poskytnutí/neposkytnutí informace. Všechny tyto varianty se týkají informací vzniklých bez použití veřejných prostředků a současně i předaných povinnému subjektu třetí osobou. Pro přehlednost lze tyto varianty shrnout následovně:
- a) osoba, jež informaci předala, měla k jejímu předání povinnost uloženou zákonem,
- b) osoba, jež informaci předala, sice neměla k jejímu předání povinnost uloženou zákonem, ale s poskytnutím informace souhlasila,
- c) osoba, jež informaci předala, neměla k jejímu předání povinnost uloženou zákonem, a ani nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí
- V případech a) a b) se informace poskytne, v případě c) nikoliv“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, čj. 10 As 59/2014 - 41, publ. pod č. 3126/2014 Sb. NSS).
67. Aplikoval-li žalovaný uvedené omezení na informace týkající se smluv, dodatků a příloh k nim požadovaných pod bodem 1 a 2 Žádosti o poskytnutí informací, nemohl mu soud v jeho přesvědčení přisvědčit.
68. Městský soud v Praze zdůrazňuje, že v posuzovaném případě bylo vyloučeno, aby žalovaný paušálně uzavřel o naplnění důvodu uvedeného v § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. ve vztahu k tomuto typu informací. Podle přesvědčení zdejšího soudu nelze uvedené ustanovení ve vztahu ke smlouvám a dodatkům k nim uzavřeným povinným subjektem vůbec aplikovat. U tohoto typu informací je totiž z povahy věci zřejmé, že jde o informace „spoluvytvořené“ žalovaným jako povinným subjektem a mající tedy původ v jeho vlastní činnosti. Předmětné informace, resp. jejich část potřebná pro uzavření smlouvy či dodatku, sice mohly být žalovanému jako povinnému subjektu předány smluvním partnerem, byly však ze strany žalovaného dále zpracovány a zahrnuty do takového výstupu jeho činnosti, ve vztahu k němuž důvod odepření poskytnutí informací vyplývající z předmětného ustanovení uplatnit nelze.
69. Shodný závěr ostatně plyne z dosavadní rozhodovací praxe správních soudů. Zdejší soud v tomto směru poukazuje především na závěry vyslovené v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 10. 2014, čj. 30 A 104/2012 - 50, publ. pod č. 3186/2015 Sb. NSS, podle nichž „z hlediska uzavíraných smluv a navazujících povinností smluvních stran nejde o nic neobvyklého, naopak je běžné, že při uzavírání smluv, jakož i v důsledku smluvního vztahu samotného, dochází k dodání určitých podkladů a údajů – informací. Nicméně na tyto informace je nutno nablížit tak, že byly dále zpracovány, zahrnuty do výstupů z činnosti povinného subjektu a jako takové je třeba tyto informace poskytnout bez jakéhokoli blokování dílčích informací v podobě jejich anonymizace“.

70. K obdobnému stanovisku se pak kloní i relevantní doktrinální závěry, podle nichž „některé povinné subjekty totiž v tomto případě aplikují komentované ustanovení s poukazem na to, že požadované smlouvy obsahují informace předané třetími subjekty. Tuto praxi považují autoři komentáře za přinejmenším spornou. Především, i kdyby byla aplikovatelnost tohoto ustanovení pro tyto případy akceptována, byl by uvedený postup (v souladu s § 12 SvInf) legitimní právě a pouze ve vztahu k těm částem smluv, obsahujícím informace předané třetími osobami (postup by byl tedy obdobný jako při aplikaci omezení práva na informace z důvodu ochrany obchodního tajemství – srov. komentář k § 9). Kromě toho lze však mít pochybnosti o tom, nakolik je vůbec možno komentované ustanovení aplikovat ve vztahu ke smlouvám uzavřeným povinným subjektem, resp. jejich částem, neboť tyto smlouvy lze z jistého hlediska považovat za informace „spoluvytvořené“ povinným subjektem a mající tedy původ v jeho vlastní činnosti (na dané informace lze tedy nahlížet jako na sice předané povinnému subjektu, ale jím dále zpracované a zahrnuté do výstupu z jeho činnosti)“ (srov. Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016).
71. Z odůvodnění Napadeného rozhodnutí pak není zřejmé, zda žalovaný uplatnil uvedený důvod rovněž ve vztahu k informaci požadované žalobcem pod bodem 3 Žádosti o poskytnutí informací (stanovisko advokátní kanceláře). Rovněž v tomto ohledu jsou Napadené rozhodnutí a Prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Z odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí ve vztahu k této informaci přitom spíše vyplývá, že důvodem odepření této informace byla skutečnost spočívající v tom, že se podle žalovaného jednalo o „nehotovou“ informaci. Ani tento závěr však zdejší soud nemohl s ohledem na shora popsané skutečnosti přezkoumat.
72. S ohledem na nezbytné procesní vyústění zdejší soud ve vztahu k této žalobcem požadované informaci podotýká, že bude na žalovaném, aby se při úvaze stran (ne)možnosti poskytnout předmětnou informaci vypořádal vedle shora uvedených důvodů rovněž s otázkou použití veřejných prostředků ve smyslu § 2 písm. g) ve spojení s § 2 písm. f) a § 2 písm. i) zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě a o změně některých zákonů (zákon o finanční kontrole), ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný se přitom v takovém případě neopomene vypořádat nejen se závěry, které již ve vztahu k jeho osobě stran veřejných prostředků správní soudy formulovaly (srov. např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 10. 2. 2010, čj. 5 Ca 24/2008 - 44, ze dne 11. 11. 2010, čj. 10 Ca 117/2009 - 71, ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, čj. 9 As 48/2011 - 129), ale rovněž s těmi ustanoveními zákona č. 77/2002 Sb., o akciové společnosti České dráhy, státní organizaci Správa železniční dopravní cesty a o změně zákona č. 266/1994 Sb., o dráhách, ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 77/1997 Sb., o státním podniku, ve znění pozdějších předpisů, která předpokládají napojení rozpočtu žalovaného na veřejné rozpočty.
73. Pokud pak žalovaný v Prvostupňovém rozhodnutí a Napadeném rozhodnutí odůvodňoval odepření poskytnutí informací týkajících se identifikace osob, které za smluvní strany smlouvy a dodatky k nim uzavíraly, ochranou osobních údajů ve smyslu § 8a zákona č. 106/1999 Sb., ztotožňuje se zdejší soud s žalobcem v tom, že ve vztahu k těmto konkrétním požadovaným informacím nemůže daný důvod pro odepření jejich poskytnutí obstát. Správní soudy v minulosti opakovaně judikovaly, že ochrana osobních údajů je ochranou údajů o fyzických osobách a nechrání osoby právnické (srov. např. náleží Ústavního soudu ze dne 9. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 38/02, publ. pod č. 299/2004 Sb.). Jde-li přitom v posuzované věci o informace o osobách, které za právnické osoby učinily konkrétní právní jednání (smlouvy, dodatky), nelze přehlédnout, že takové údaje nemohou být chráněny regulací nakládání s osobními údaji, neboť jde o údaje, které jsou o těchto fyzických osobách evidovány ve veřejných rejstřících, v tomto případě v obchodním rejstříku.

74. Se zřetelem ke všem výše uvedeným skutečnostem zdejšímu soudu nezbylo než obě napadená rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1, 3, 4 s. ř. s. pro jejich nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.
75. Městský soud v Praze se konečně musel zabývat žalobním návrhem, v němž žalobce kromě zrušení Napadeného rozhodnutí a Prvostupňového rozhodnutí požadoval, aby soud v souladu s § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. nařídil žalovanému požadované informace poskytnout.
76. Soud v tomto ohledu konstatuje, že žalobnímu návrhu se zřetelem k závěrům plynoucím z ustálené rozhodovací praxe správních soudů vyhovět nemohl. Soud v tomto řízení uzavřel, že jsou obě rozhodnutí vydaná žalovaným v této věci nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Z rozhodovací praxe správních soudů přitom plyne, že soudu za této situace nepřisluší nahrazovat úvahy správních orgánů o tom, zda a v jakém rozsahu nebo jak konkrétně mají být informace žadatelům poskytnuty, neboť je toliko oprávněn přezkoumat správnost a zákonnost jejich závěrů. Jak vyplývá z § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., soud přezkoumává, zda jsou dány důvody k případnému odmítnutí žádosti. Přezkoumáním se přitom rozumí taková činnost soudu, při níž soud posuzuje, zda důvody, o něž povinný subjekt odmítnutí poskytnutí informací opřel, ob stojí či nikoli. Podle citovaného ustanovení může takto soud postupovat tehdy, pokud tyto důvody neshledá a zároveň není dán některý z dalších povinným subjektem neaplikovaných důvodů pro odmítnutí žádosti.
77. V přezkoumávané věci byla rozhodnutí žalovaného z výše popsaných důvodů stížena vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Nejvyšší správní soud v tomto směru ustáleně judikuje, že základní podmínkou pro užití § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. je přezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, tj. musí se jednat o rozhodnutí, v němž žalovaný srozumitelným způsobem řádně odůvodnil aplikaci konkrétního zákonného důvodu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2014, čj. 5 As 75/2013 - 53, ze dne 28. 8. 2013, čj. 1 As 73/2013 - 36, či ze dne 24. 3. 2010, čj. 1 As 8/2010 - 65).
78. Uvedený závěr pak platí zvláště tehdy, kdy žalovaný (jak bylo uvedeno výše) zdejšímu soudu v rámci správního spisu nepředložil informace, jejichž poskytnutí žalobci odepřel (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2013, čj. 2 As 66/2013 - 25).
79. Na základě všech shora uvedených skutečností soud Napadené rozhodnutí i Prvostupňové rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost podle ust. § 76 odst. 1 ve spojení s § 78 odst. 1, 3, 4 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení zohlední žalovaný při rozhodování o Žádosti o poskytnutí informací závěry vyslovené výše v bodech 43 – 73 tohoto rozsudku, a v dalším průběhu řízení znovu rozhodne o Žádosti o poskytnutí informace podané žalobcem. Pokud snad bude opětovně zvažovat odepření poskytnutí informací s poukazem na ochranu obchodního tajemství, ke každému konkrétnímu takto požadovanému a odepřenému dokumentu (smlouvě, dodatku, příloze) typově vymezí informace, u nichž objasní, v jakých konkrétních skutečnostech spatřuje naplnění všech znaků legální definice obchodního tajemství. Své závěry přitom přezkoumatelným způsobem zdůvodní a především je založí na podkladech, které učiní součástí správního spisu. I v takovém případě však musí v souladu s výše uvedeným žádosti žalobce vyhovět a požadované dokumenty poskytnout s tím, že případně znečitelní takové údaje, u nichž při dodržení shora popsaných standardů dospěje k závěru o nezbytnosti ochrany obchodního tajemství. V každém případě pak žalovaný musí z požadovaných informací poskytnout alespoň ty informace, jež spadají do množiny informací o rozsahu a příjemci veřejných prostředků ve smyslu § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. Pokud žalovaný v případném novém rozhodnutí opět odmítne některé z požadovaných informací poskytnout, ke každé jednotlivě požadované informaci uvede přezkoumatelným způsobem konkrétní zákonný důvod, resp. všechny konkrétní důvody, o něž odepření takové informace opírá.

80. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.).
81. S přihlédnutím k okolnostem posuzované věci zdejší soud nad rámec nezbytného odůvodnění poukazuje na závěry vyslovené v rozhodnutích Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2013, čj. 7 As 4/2013 - 81, a ze dne 22. 10. 2014, čj. 8 As 55/2012 - 62, jejichž význam byl v kontextu posuzované věci vysvětlen ve výše připomenutém rozsudku zdejšího soudu čj. 9 A 272/2014 - 34. Se zřetelem k tomu, že žalovanému bylo závazným právním názorem uloženo, aby v případě, kdy se rozhodne požadované informace žalobci znovu odeprít, všechny informace spadající do předmětu žádosti žalobce učinil součástí správního spisu, bude soud v případném následném řízení v této věci moci přezkoumat postup žalovaného a případně využít svého oprávnění plynoucího z § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. Současně nelze vyloučit, že by soud v takovém případě k případné žádosti žalobce o přednostní projednání věci zvažoval konkrétní okolnosti tohoto případu spočívající v přístupu žalovaného k ochraně ústavně zaručeného práva žalobce na informace o činnosti žalovaného.
82. Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši celkem 3 000 Kč, náklady za zastoupení advokátem za 3 úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, sepsání žaloby a sepsání podání reagujícího na doplnění vyjádření žalovaného) a 3 režijní paušály po 300 Kč, celkem tedy 10 200 Kč podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů a 21% DPH ve výši 2 142 Kč. Celková výše přiznaných nákladů tak činí 15 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. května 2018

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu